

Kunnskapsdepartementet

Postboks 8119 Dep
0032 OSLO

Deres ref: 20/1146-1 **Vår ref:** 2020/54995-2 **Arkivkode:** 008 **Dato:** 30.09.2020

Høringsuttalelse: Forslag til retningslinjer for de nye mastergradene innen barnevern

Vi viser til invitasjon til å avgi høringsuttalelse av 19. juni 2020, og takker for muligheten til å gi innspill.

Utviklingen av nye mastergrader rettet mot arbeidet i barnevernet er et betydelig løft for en sektor som over lang tid har hatt store dokumenterte kompetansemangler og mangel på relevante utdanningstilbud på masternivå. Regjeringen foreslår nå å innføre krav om master for arbeid i kommunalt barnevern, en tjeneste som forvalter noen av de mest inngripende tiltakene samfunnet har overfor enkeltpersoner. Kompetansekrav, kombinert med etablering av mastergrader som gir barnevernsfaglig spesialisering for kandidater med ulik barnefaglig grunnkompetanse, vil gi et helt nødvendig og etterlengtet løft i tjenestetilbudet til de aller mest sårbare barna.

I vår høringsuttalelse vil vi først gi generelle innspill som omfatter begge retningslinjene, deretter vil vi gi innspill til den enkelte retningslinje. I innspill til den enkelte retningslinje vil vi ta utgangspunkt i de behovene en mastergrad i barnevern/barnevernsarbeid må ivareta, som identifisert gjennom vår utredning av kompetansetiltak for barnevernet.¹ I tillegg vil vi gi konkrete innspill til noen av læringsutbyttebeskrivelsene.

Oppsummert ser retningslinjen for master i barnevern ut til å imøtekomme dokumenterte kompetansebehov i barnevernet, og de fleste momenter som bør ivaretas i en masterutdanning for arbeid i barnevernet er ivaretatt. Det er en risiko for manglende kliniske ferdigheter ettersom retningslinjen ikke innebærer krav til praksisstudier.

Retningslinjen for master i barnevernsarbeid ivaretar mange viktige perspektiver på barnevernsarbeid som utfyller master i barnevern. Samtidig bærer den preg av å være for lite konkret i forhold til den sektoren den skal kvalifisere til arbeid i, og framstår derfor ikke som en spesialisering innen barnevernsarbeid. Det er en særlig bekymring at retningslinjen for master i barnevernsarbeid har lite juss og forvaltning (rettsikkerhet) eller krav til praksisstudier. Det er behov for lang mer dyptgående behandling av juss og forvaltning i en barnevernsskontekst i utdanningen, og det bør åpnes for at utdanningen kan integrere en obligatorisk nasjonal eksamen i juss.

¹ Bufdir (2019) Utredning av kompetansehevingstiltak i barnevernet. Rapport 04/2019

Retningslinjen slik den framstår nå, medfører at kandidater kan fullføre masterstudiet uten å ha nødvendig kompetanse innen juss og forvaltning eller å ha trent på en autentisk yrkessituasjon. Mangel på disse kompetanseområdene kan påvirke kandidatens evne til å på en god måte ivareta barnevernets tunge samfunnsoppdrag knyttet til barns behov og rettsikkerhet.

Generelle innspill

Dimensjonering av masterutdanningene

Programgruppen for master i barnevernsarbeid legger opp til at barnevernspedagoger er en av hovedmålgruppene for utdanningen. Dette framstår som ulogisk, all den tid det er master i barnevern som skal være en reell påbygning til barnevernspedagogutdanningen. Risikoen ved en slik løsning er at utdanningsinstitusjonene vil foretrekke å kun tilby master i barnevernsarbeid, ettersom den har et betydelig bredere rekrutteringsgrunnlag.

Kunnskapsdepartementet bør derfor styre dimensjoneringen av mastergradene slik at de fungerer etter intensjonen: master i barnevern som en spesialisering for barnevernspedagoger, og master i barnevernsarbeid som en barnevernsspesialisering for andre relevante yrkesgrupper.

Nasjonal eksamen i juss

Barneverntjenestene i Norge forvalter noen av samfunnets mest inngripende tiltak overfor enkeltpersoner. Barnevernet har brede fullmakter til å utøve myndighet, og feilvurderinger kan derfor få store konsekvenser. Juss er særlig sentralt for barnevernets arbeid fordi det berører grunnleggende menneskerettigheter. De ansatte må kunne ivareta barn og foreldres rettigheter og rettssikkerhet. Barneverntjenesten treffer også enkeltvedtak.

Regjeringen har i en nylig høring om endringer i barnevernloven lagt til grunn at juridisk kompetanse er kritisk i barnevernet, og Bufdir anbefalte i vår utredning av kompetansetiltak for barnevernet at alle som arbeider i barnevernet bør ha krav om å gjennomføre en nasjonal eksamen i juss.²³ Dette hadde bred støtte blant innspillsgivere i utredningsarbeidet vårt, blant annet fra Landsforeningen for barnevernsbarn og Voksne for barn. Kravet er også vurdert som samfunnsøkonomisk lønnsomt. En alternativ modell til at kravet gjelder alle, er at en slik eksamen integreres i de to nye mastergradene for barnevernet.

Barnets behov som et grunnleggende perspektiv

Vi ser ikke at retningslinjene benytter begrepet «barnets behov» i læringsutbyttebeskrivelsene. Det er i samfunnet generelt og i barnevernet spesielt en økt oppmerksomhet rettet mot «barnets behov» som del av barnets livssituasjon og hensynet til barnets beste, og som del av tolkningen av barnets helhetlige omsorgssituasjon. Barnets behov er et sentralt utgangspunkt for alt som gjøres i barnevernet. Etter vår oppfatning må uttrykket «barnets behov» integreres i retningslinjene for å gjenspeile essensen i alt barnevernsarbeid, også gjerne i utdanningenes formål.

Hjelperrollen og kontrollrollen – og barnevernets maktposisjon

Det presiseres det i for liten grad at barnevernstjenestenes ansatte beveger seg mellom hjelperrollen og kontrollrollen, eller i en blanding av disse. Hjelp og kontroll er to svært ulike dimensjoner som barnevernets ansatte til enhver tid må være oppmerksomme på og ha et bevisst forhold til. Det er også vår vurdering at begrepet «makt» og kritisk refleksjon til utøvelse av makt må presiseres i

² Barne- og familiedepartementet (2020) Høringsnotat – kompetanse i barnevernet. 30.03.2020

³ Bufdir (2019) Utredning av kompetansehevingstiltak i barnevernet. Rapport 04/2019

retningslinjene, der refleksjoner om makt blant annet hører til refleksjoner om nettopp hjelp og kontroll.

Minoritetsperspektivet

Etter vår oppfatning må man i begge retningslinjene gjøre tydeligere at det ikke bare er barnas eller familienes sosiale eller kulturelle ulikheter som er relevante i møtet med barnevernet, men at møtet også preges av den sosiale og kulturelle kontekst som omgir barnevernet og den enkelte barnevernsansatte. Potensielle uttalte eller uuttalte ulikheter mellom blant annet forståelsesmåter, verdier, normer, handlemåter, levekår, minoritets-/majoritetsposisjon, makt og avmakt hos barn og familier og barnevernets diskurs er relevante faktorer i slike møter.

Videre er det behov for å øke barnevernets kompetanse på å møte behovene til skeive barn og unge som kommer i kontakt med barnevernet. Bufdir foreslår derfor at kompetanse på kjønns- og seksualitetsmangfold inngår i retningslinjene.

Brukermedvirkning

Begrepet «brukermedvirkning» må presiseres i begge retningslinjene. I tillegg bør betydningen av brukermedvirkning og metoder for å ivareta medvirkning også tydeliggjøres.

Barn og unges atferdsuttrykk

Barn og unge uttrykker sine vansker på ulike måter, og noen har kraftige, voldsomme, destruktive eller selvdestruktive former for å kommunisere at de strever. Forståelse for dette perspektivet, og en anerkjennelse av at det å ivareta barn og unge som strever kan være vanskelig, synes å være en problemstilling som ikke nevnes i retningslinjene. Vi mener at dette bør ivaretas.

Dokumentasjon som del av forsvarlig saksbehandling

Både «internkontroll» og «forsvarlig saksbehandling» er begreper det vises til i retningslinjene. Vi vurderer at «dokumentasjon» bør nevnes eksplisitt i disse sammenhengene. Dette handler særlig om at dokumentasjon som en målrettet aktivitet i barnevernstjenestene viser seg å være vanskelig å løse på en tilstrekkelig god måte. Barnevernsarbeidere er ofte usikre på hva de skal dokumentere, på hvilken måte de skal dokumentere for å ivareta sakens parter og har gjerne for liten kunnskap om hvordan skille mellom faktum, vurdering og beslutning.

Innspill til retningslinjen for master i barnevern

Overordnede innspill

Fra Bufdirs utredning:

“Profesjonell utvikling fordrer en progresjon i studiet der studentens profesjonalitet bygges systematisk. Det må derfor være god sammenheng mellom innholdet i bachelor og master.”

Det er tydelig at programgruppen har jobbet ut retningslinjen med utgangspunkt i de nylig vedtatte retningslinjene for bachelor i barnevern. Det framstår som god faglig progresjon på de viktigste områdene innen barnevernsarbeid, og tematikken er svært relevant. Retningslinjen ivaretar godt akademiske hensyn for masternivået, og ivaretar spesielt godt behovet for juridisk opplæring og kompetanse med fokus på grunnleggende forvaltningsforståelse og rettsikkerhet.

Det er særlig positivt at forskriften åpner opp for obligatorisk nasjonal deleksamen i jus.

Fra Bufdirs utredning:

“Godt barnevernsfaglig arbeid krever innsikt i flere fagfelt, og forståelse for når og hvordan disse perspektivene må påvirke vurderingen og samhandlingen med barn og familier”.

I en kartlegging av hvilken kompetanse den kommunale barnevernstjenesten må ha, som Bufdir har gjennomført sammen med NIFU⁴, er det identifisert en rekke kompetanseområder som alle ansatte i barnevernet med oppfølgingsansvar for barn, ungdom og familier bør ha¹. De retter seg mot en rekke fag- og kompetanseområder, og har til felles at de knytter seg opp mot evnen til å omsette kunnskap og forståelse til god barnevernsfaglig praksis. Rapporten identifiserer også en rekke områder der barnevernet har kompetansemangler, som metode-, systematikk- og analyse, avdekke omsorgssvikt, medvirkning og samarbeid med barn, forvaltnings- og juss samt ledelse. Retningslinjen ivaretar kompetansebehovene som identifiseres i rapporten på en tilfredsstillende måte, og er sterk på vurdering av omsorgssituasjon, relasjonskompetanse og samhandling med familier.

Fra Bufdirs utredning:

“Utvikling av en klinisk barnevernsprofesjon med kunnskaper, ferdigheter og egnethet for arbeidet fordrer jevnlig kontakt med praksisfeltet gjennom hele utdanningsløpet, fra et mer observerende praksisstudium til mer avanserte saker der man arbeider selvstendig under veiledning”.

Bufdir registrerer at det ikke er foreslått krav om praksisstudier for master i barnevern. Ettersom studiet er en selvstendig master, er det forståelig at det er krevende å legge opp til praksisstudier i tillegg til at det skal gi en fullverdig akademisk spesialisering innen feltet gjennom fire semestre. En femårig integrert master ville til sammenligning hatt bedre forutsetninger for å fordele praksisstudiene jevnt og dermed ha et klinisk preg jevnt over i utdanningen, en toårig selvstendig master uten praksis kan ikke unngå å bli mer teoretisk enn klinisk. En løsning der utdanningen tilbys uten praksis forutsetter at alle bachelorstudenter innen barnevern får kvalitativt gode og relevante praksisplasser som gjør dem godt forberedt på det praktiske arbeidet i barnevernet.

⁴ Bufdir (2018) Kartlegging av kompetansebehov i det kommunale barnevernet. Deloppdrag D i tillegg to til tildelingsbrev 2016.

Fra Bufdirs utredning:

“Utdanning er (...) en arena for vurdering av personlig egnethet, der uegnede kandidater kan oppdages før de trer inn i yrkes og potensielt gjør feilvurderinger som kan få alvorlige følger”

Skikkethetsvurdering er et grunnleggende kvalitetssikrende tiltak i alle profesjonsutdanninger, og særlig de utdanningene som kvalifiserer til arbeid med barn samt alle mennesker i sårbare livssituasjoner. Det forventes derfor at utdanningsinstitusjonene legger vekt på å vurdere studentenes skikkethet i løpet av utdanningen. Det er ofte i praktiske utdanningssituasjoner studentene i størst grad framviser atferd og holdninger som avdekker i hvilken grad de er skikket til arbeidet. Manglende praktisk undervisning og trening i retningslinjene vil derfor kunne påvirke utdanningsinstitusjonenes mulighet til å gjennomføre gode skikkethetsvurderinger.

Innspill til konkrete paragrafer

§ 4

Det bør her nevnes «omsorg i et kontekstualisert perspektiv». Man må ha kunnskap og refleksjon om dette for å kunne gjenkjenne omsorgssvikt.

I forskrift om felles rammeplan for helse- og sosialfagutdanninger § 2 annet ledd punkt 2 står det blant annet følgende om kandidatens læringsutbytte:

«(kandidaten) har kunnskap om inkludering, likestilling og ikke-diskriminering, uavhengig av kjønn, etnisitet, religion og livssyn, funksjonsnedsettelse, seksuell orientering, kjønnsidentitet, kjønnsuttrykk og alder, slik at kandidaten bidrar til å sikre likeverdige tjenester for alle grupper i samfunnet.”

For å kunne nyttiggjøre seg denne kunnskapen og i praksis bidra til god kommunikasjon, tillit, ikke-diskriminering og likeverdige tjenester, er det nødvendig med et tydeligere kontekstualisert perspektiv inn i barnevernsarbeidet.

§ 5

«Andre urfolk» er et upresist uttrykk, tatt i betraktning at det ikke er noen andre urfolk i Norge enn samene. Betegnelsen «nasjonale minoriteter» kan med fordel brukes, dersom det er det som siktes til her.

Videre vurderer vi at det må tas stilling til hva ordet «minoriteter» betyr i denne setningen. Både urfolk, nasjonale minoriteter, innvandrere og flyktninger er minoriteter. Men man har også andre minoriteter (LHBTIQ, barn med funksjonsnedsettelse m.fl.). Innvandrere bør nevnes på lik linje med flyktninger. Deres bakgrunn og problemstillinger er til dels overlappende, men kan også være veldig ulike.

§ 8 d

Vi vurderer at det er en svakhet at kontrollrollen ikke er omfattet her, og ber om at det vurderes å nevne denne spesifikt i kombinasjon med hjelperrollen, eventuelt vise til den i et nytt punkt e.

§ 9

Det bør legges inn noe som peker på at kandidaten skal reflektere over eller få kunnskap om og innsikt i maktforhold i eget møte med barn og familier i barnevernet. Også her vil konteksten for møtet være en viktig faktor.

§ 11

For at det rettslige innholdet i læringsutbyttet skal komme tydeligere og bedre fram, bør eksempelvis bokstav b) endres til: "kan arbeide selvstendig i utarbeidelse, evaluering og oppfølging.....". Tilsvarende endring bør gjøres i bokstav c), d), f) og g)..

§ 12

Meningsinnholdet i første del av setningen framstår underlig i et rettslig perspektiv. Bestemmelsen kan med fordel heller lyde: "Kan identifisere og analysere risikoområder i egen virksomhet og bidra til å forebygge svikt."

§ 13

Man bør ha avansert kunnskap om ulike forståelser av «omsorg» og «barnets beste», i kontekst av egne og andres levekår, sosial og kulturell bakgrunn.

§ 15 a

Det bør legges inn momenter her som reflekterer fosterhjemsarbeid som en sentral del av det kommunale barnevernet, og som en av de større områdene av kompetanse som de ansatte i barnevernet må inneha. Vi foreslår at det inntas et punkt som eksempelvis viser til noe som dette; *«Kandidaten kan anvende kunnskap og ferdigheter i oppfølging av fosterforeldre slik at de får nødvendig hjelp til å utøve tilpasset og nødvendig omsorg rettet mot barnets beste».*

Innspill til retningslinjen for master i barnevernsarbeid

Overordnede innspill

Fra Bufdirs utredning:

“Profesjonell utvikling fordrer en progresjon i studiet der studentens profesjonalitet bygges systematisk. Det må derfor være god sammenheng mellom innholdet i bachelor og master.”

Det er en forutsetning for master at den skal bygge på bachelorgraden. Dette hensynet er særlig krevende å ivareta for master i barnevernsarbeid, både fordi studentenes grunnutdanning ikke i utgangspunktet er rettet mot barnevern og fordi studentene har ulike grunnutdanninger. Det er derfor viktig og riktig at progresjonen og spesialiseringen kobles opp mot arbeid med barn og familier, ettersom barnefaglig kompetanse bør være en fellesnevner for de grunnutdanningene som kvalifiserer til denne mastergraden. Forskriften har generelt mange gode formuleringer om kontekstualisering av arbeidet, brukermedvirkning og tverrfaglig samarbeid. Læringsutbyttebeskrivelsene er imidlertid i alt for liten grad knytter ulike barnevernfaglige kontekster.

Bufdirs utredning gav et tydelig bilde at det nettopp er behovet for barnevernspraktikere med avansert kompetanse utdanningen må imøtekomme, ikke generalister for øvrig. Kanskje nettopp fordi studenter med ulike grunnutdanninger skal forenes i denne mastergraden, tegner retningslinjene et bilde av kandidater med svært generell kompetanse knyttet til barn og familier i sårbare situasjoner. Ifølge kvalifikasjonsrammeverket for høyere utdanning skal master gi spesialisering på masternivå. Det er vanskelig å se at denne retningslinjen gir spesialisering innen praktisk barnevernsarbeid. Det er viktig at utdanningen holder et høyt barnevernsfaglig nivå, og at ikke de faglige ambisjonene trekkes ned fordi utdanningen skal passe flere.

Generalistpreget gjenspeiles også i formålet ved utdanningen, der programgruppen har valgt å legge vekt på at utdanningen kvalifiserer til en rekke arenaer for arbeid med barn, unge og familier, i tillegg til kompetanse- og forskningsmiljøer. Vi er enige i at denne gruppen vil ha kompetanse som også er relevant for andre sektorer, men mener det bør være konsekvens av den barnevernsfaglige spesialiseringen og ikke et mål i seg selv.

Videre ser vi at bachelor i barnevern nevnes som opptakskrav til utdanningen. Dette framstår som ulogisk, all den tid det utvikles en egen master i barnevern for personer med bachelor i barnevern. Risikoen ved å løfte fram barnevernspedagogutdanningen som et av tre hovedkriterier for opptak til utdanningen vil være at utdanningsinstitusjonene velger å kun tilby master i barnevernsarbeid, ettersom den har et bredere rekrutteringsgrunnlag.

Fra Bufdirs utredning:

“Godt barnevernsfaglig arbeid krever innsikt i flere fagfelt, og forståelse for når og hvordan disse perspektivene må påvirke vurderingen og samhandlingen med barn og familier”.

I en kartlegging av hvilken kompetanse den kommunale barnevernstjenesten må ha, som Bufdir har gjennomført sammen med NIFU, er det identifisert en rekke kompetanseområder som alle ansatte i barnevernet med oppfølgingsansvar for barn, ungdom og familier bør ha⁵ⁱ. De retter seg mot en rekke fag- og kompetanseområder, og har til felles at de knytter seg opp mot evnen til å omsette kunnskap og forståelse til god barnevernsfaglig praksis. Rapporten identifiserer også en rekke

⁵ Bufdir (2018) Kartlegging av kompetansebehov i det kommunale barnevernet.

områder der barnevernet har kompetansemangler, som metode-, systematikk- og analysekompetanse, evne til å avdekke omsorgssvikt, sikre medvirkning og samarbeid med barn, forvaltnings- og jusskompetanse samt ledelseskompentanse.

Retningslinjen løfter fram flere fagfelt som utgjør sentrale kompetanseområder i barnevernet, som rettsikkerhet, medvirkning, omsorgssvikt og en helhetlig tilnærming til barn og familier. Mange av de mest sentrale fagfeltene er imidlertid svært overordnet og gir ikke den nødvendige fordypningen i det barnevernsfaglige arbeidet. Juss og forvaltningkompetanse (rettsikkerhet) er både et sentralt kompetansebehov og en kompetansemangel i barnevernet i dag, og retningslinjene gjenspeiler ikke dette. Det er behov både for lang mer dyptgående behandling av temaet i utdanningen, og det bør åpnes for at utdanningen kan integrere en obligatorisk nasjonal eksamen i juss.

Det er uklart i hvilken grad de læringsutbyttebeskrivelsene som er valgt vil gi gode fagutøvere. Eksempelvis er det læringsmål kategorisert under «ferdigheter» som lyder: «kan analysere og forholde seg kritisk til konkrete situasjoner i arbeid med barn, unge og familier ut fra ulike perspektiver» og «kan analysere og forholde seg kritisk til konkrete situasjoner i arbeid med barn, unge og familier ut fra ulike perspektiver». Disse framstår som lite rettet mot det faktiske arbeidet med å forbedre barnets og familiens situasjon, finne egnede hjelpetiltak, drive målrettet og kunnskapsbasert miljøarbeid samt forebygge ytterligere utfordringer. Generelt bærer retningslinjene preg av at kandidatene utvikler et godt vitenskapelig og analytisk «utenifrablikk» på barnevernsarbeid, med lite fokus på utvikling av kliniske ferdigheter knyttet til utøvelse av barnevernsfaget og -myndigheten. Blant annet er relasjonskompetanse fraværende som kompetanseområde i retningslinjen.

Det foreslås også at opptakskravet til masterutdanningen skal være sosialfaglig utdanning. Bufdir har identifisert at kandidater med annen barnefaglig kompetanse også har relevant kompetanse for arbeid i barnevernet, og mener denne masterutdanningen mer eksplisitt bør åpne for å innlemme studenter med denne type kompetanse.

Fra Bufdirs utredning:

“Utvikling av en klinisk barnevernsprofesjon med kunnskaper, ferdigheter og egnethet for arbeidet fordrer jevnlig kontakt med praksisfeltet gjennom hele utdanningsløpet, fra et mer observerende praksisstudium til mer avanserte saker der man arbeider selvstendig under veiledning”.

Programgruppen har valgt å ikke inkludere praksisstudier i mastergraden. Ettersom dette er en utdanning for ulike profesjoner som har til felles at de ikke har en stor andel barnevern i grunnutdanningen, er nettopp manglende praktisk erfaring fra barnevernet en sårbarhet for denne gruppen. Det er vanskelig å se for seg hvordan denne mastergraden kan utdanne kandidater som er i stand til å praktisere godt barnevernsfaglig arbeid når det ikke er krav om noen form for praktisk trening i en autentisk arbeidssituasjon. Det blir uklart hvilken praktisk kompetanse kandidatene kommer ut med. Gjennom Bufdirs utredningsarbeid har vi identifisert at barnevernet nettopp ikke har behov for kandidater med rent teoretisk barnevernskompetanse, og at det er en forutsetning for kompetansehevingen i barnevernet at utdanningen er særlig praksisnær.

Fra Bufdirs utredning:

“Utdanning er (...) en arena for vurdering av personlig egnethet, der uegnede kandidater kan oppdages før de trer inn i yrket og potensielt gjør feilvurderinger som kan få alvorlige følger”

Skikkethetsvurdering er et grunnleggende kvalitetssikrende tiltak i alle profesjonsutdanninger, og særlig de utdanningene som kvalifiserer til arbeid med barn samt alle mennesker i sårbare

livssituasjoner. Det forventes derfor at utdanningsinstitusjonene legger vekt på å vurdere studentenes skikkethet i løpet av utdanningen. Det er ofte i praktiske utdanningssituasjoner studentene i størst grad framviser atferd og holdninger som avdekker i hvilken grad de er skikket til arbeidet. Mangelen på praktisk undervisning og trening i retningslinjene vil derfor kunne påvirke utdanningsinstitusjonenes mulighet til å gjennomføre gode skikkethetsvurderinger.

Innspill til konkrete paragrafer

§ 3

Vi vurderer at det må tas stilling til om det bør være et eget kompetansemål om barn og unge som barnevernet har overtatt omsorgen for, selv om de ikke lenger lever direkte i utsatte livssituasjoner. I denne konteksten tilsier ofte kompleksiteten ved barnets livssituasjon og det tredelte foreldreskapet (biologisk familie, barnevern og fosterhjem) at det kreves særskilt kompetanse og kunnskap for å oppnå en god, forsvarlig og tilpasset ivaretagelse av de involvertes situasjon.

§ 7 b

Det kommer ikke frem at man bør ha avansert kunnskap om ulike forståelser av «omsorg» og kontekstualisering av «omsorg». En slik kunnskap er nødvendig for å gjenkjenne omsorgssvikt i en konkret situasjon. Dette kan eventuelt knyttes til forskriftens § 5 c.

§ 8

«Andre urfolk» er et upresist uttrykk, tatt i betraktning at det ikke er noen andre urfolk i Norge enn samene. Betegnelsen «nasjonale minoriteter» kan også med fordel brukes, dersom det er det som siktes til her.

Med hilsen

Kjetil A. Ostling
divisjonsdirektør

Anette Iversen Cvijanovic
seniorrådgiver

Dokumentet er godkjent elektronisk og har derfor ikke håndskrevet signatur.

Tenk miljø – velg digital postkasse fra e-Boks eller Digipost på www.norge.no

FOTNOTER

i

1. «Kompetanse som tilsier at de kan vurdere hva som utgjør barn og familiers utfordringer og behov, og sette inn og følge opp tiltak som bidrar til positiv utvikling. Dette fordrer kompetanse i å samarbeide med barn og familier som et helt sentralt utgangspunkt for alle vurderinger»
2. «Kompetanse om ivaretagelse av barn og familier, medvirkning og rettsikkerhet»
3. «Kompetanse knyttet til barn og barns utvikling, vurdering av foreldres omsorgskompetanse og kapasitt, og ivaretagelse av et helhetlig utgangspunkt i barnet og familiens behov»
4. Selvrefleksjon, empati og omsorg
5. «Solid forvaltningskompetanse, herunder kompetanse innen juss og lovverk, vurderings- og beslutningskompetanse og rolleforståelse.»

(Kilde: Bufdir (2018) Kartlegging av kompetansebehov i det kommunale barnevernet)